

Arrest

nr. 255 980 van 8 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DELVAUX
Stationsstraat 10 A
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 juli 2019 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 24 oktober 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 23 oktober 2020.

1.3. Op 22 december 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 23 december 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen bezit je de Iraakse nationaliteit en ben je op 25 november 2004 in Nasseriya (Thi Qar) geboren en ben je dus minderjarig. Je bent een sjiïet van Arabische origine en woonde in de Habibiya wijk te Bagdad. Je ging naar school tot het tweede middelbaar. Pas op latere leeftijd kwam je erachter dat je biologische moeder een natuurlijke dood stierf toen je één jaar oud was. Je vader huwde na haar dood voor de tweede keer met zijn eerste echtgenote, die jouw stiefmoeder werd. Al van jongs af behandelde je stiefmoeder je anders dan haar andere kinderen. Jij werd regelmatig door haar gestraft voor dingen die je niet had gedaan. Je moest zelf je eten uitscheppen, de afwas doen etc. Je werd ook regelmatig door haar geslagen. Ook je stiefbroers en -zussen behandelden je niet goed. Toen je grootmoeder van deze situatie op de hoogte kwam, ben je een jaar bij haar gaan wonen. Uiteindelijk overtuigde je vader je toch terug te keren naar huis, waarna de slechte behandeling door je stiefmoeder gewoon doorging.

Je vader werkte tot circa 2008 als veiligheidsagent voor de Amerikanen. Na een ongeval met zijn motor diende hij dit werk stop te zetten. Sindsdien werkt hij met zijn broer in een beenhouwerij. Je vader had de gewoonte tijdens zijn werk in de beenhouwerij over politiek te praten met de klanten. Hij gaf onder andere kritiek op Iran en zei dat dit land de milities steunde die de macht hebben in Irak en zo het land kapot maakt. In april 2019 ontstond hierdoor een zware discussie met enkele klanten. Toen ze vertrokken zeiden ze dat je vader nog van hen zou horen. De volgende ochtend vond je vader een dreigbrief voor jullie deur waarin zowel zijn leven als dat van de rest van zijn gezin werd bedreigd. De volgende dag vond hij nog zulke dreigbrief. Hij diende klacht in tegen onbekenden, hoewel hij ervan uitging dat de militie 'kataib hezbollah' hier achter zat. Hij besloot dat het best was dat je halfbroer M.(...) W.(...) I.(...) S.(...) (CG X; O.V. X) en jij, die sowieso enkele maanden later naar Frankrijk zouden gaan met de nationale voetbalploeg, in Europa dienden te blijven. Je trok in tussentijd terug bij je grootmoeder in. In juli 2019 ben je samen met je halfbroer uit Irak vertrokken. Jullie reisden legaal met de nationale voetbalploeg naar Frankrijk. Jullie kwamen hier in België aan op 16 juli 2019 en dienden diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in. Hier in België werd je tevens slecht door je halfbroer behandeld en werd je geslagen. Uiteindelijk reisde hij door naar Duitsland en diende daar een verzoek om internationale bescherming in, terwijl jij hier in België achterbleef.

Ter staving van je verzoek leg je volgende originele documenten voor: jouw identiteitskaart (d.d. 12/2/'19), werkbades van je vader, een waarderingscertificaat van je vader, documenten in verband met de ingediende klacht en een verzendbewijs van DHL. Tevens leg je kopieën voor van een print screen van je Facebookpagina, foto's van je vaders werkzaamheden, foto's van je moeder, de overlijdensakte en uittreksel uit het overlijdensregister van je moeder.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door jou aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat je noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat jouw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging die jou zou hebben gedwongen jouw land van herkomst te verlaten. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het **concrete land** waar hij terechtkomt en dat aan hem bescherming kan verlenen voor de verzoeker ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Zo dient te worden vastgesteld dat jij en je halfbroer er niet voor kozen in het eerste Europese land waar jullie toekwamen een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Jullie passeerden immers eerst Frankrijk. Jullie kozen er echter voor om pas in België een verzoek in te dienen. Je bewering dat je geen verzoek durfde indienen in Frankrijk omdat je schrik had te worden teruggestuurd samen met de rest van de ploeg kan niet overtuigen (CGVS p.24). Je had in plaats van door te reizen naar België ook gewoon kunnen wachten met het indienen van je verzoek in Frankrijk totdat de rest van jullie groep terugkeerde naar Irak. Je halfbroer wachtte daarenboven zijn procedure hier in België niet af en reisde nog door naar Duitsland om daar een verzoek in te dienen (CGVS p.24). Van een persoon die daadwerkelijk vlucht omwille van een vrees van vervolging mag echter redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij een asielprocedure opstart in het eerste mogelijke land dat de Conventie van Genève heeft ondertekend en dat de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepast, om zo snel als mogelijk internationale bescherming te verkrijgen. De vaststelling dat jij en je halfbroer er niet voor kozen in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming in te dienen, en dat je halfbroer er zelfs voor koos nog verder te reizen naar Duitsland, ondermijnt bijgevolg de ernst van de door jou aangehaalde asielmotieven.

Je bent tevens niet eenduidig over hoe er beslist werd met betrekking tot je **vlucht uit Irak**. Je verklaart eerst dat je een paspoort aanvraag omdat je een probleem had. Onmiddellijk nadien zeg je evenwel dat je het al aanvraag vóór het probleem nog moest plaatsvinden. Je ging immers met de nationale ploeg naar Frankrijk (CGVS p.8). Je vader zou jullie dan hebben aangemaand niet meer uit Frankrijk terug te keren nadat hij werd bedreigd (CGVS p.16). Je beweert dat je zelf eigenlijk niet wilde komen, maar dat je vader je verplichtte samen met je broer te reizen (CGVS p.19). Later beweert je dan weer dat je zelf al een tijdje dacht aan vertrekken en daarom zelf had gevraagd om samen met je broer te mogen reizen (CGVS p.23-24). Dat je hierover geen eenduidige verklaringen aflegt, doet twijfels rijzen met betrekking tot je algehele geloofwaardigheid.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat de door jou beschreven feiten met betrekking tot jouw concrete vluchtaanleiding in hun geheel onvoldoende ernstig overkomen. Je beweert dat je vader, die vroeger voor de Amerikanen werkte, bedreigd werd nadat hij controversiële uitspraken deed over Iran. Je stelt dat hij in april 2019 twee dreigbrieven ontving, waarschijnlijk van kataib hezbollah (CGVS p.9-10, 17). Zijn werkzaamheden met de Amerikanen dateren reeds van 2008; hij heeft behalve die twee dreigbrieven nooit enig probleem gehad in dit verband (CGVS p.16). Daarenboven dient ook te worden opgemerkt dat je **geen concrete indicaties** hebt waarom jij **actueel** bij een terugkeer naar Irak vervolgd zou worden door deze militie. Je kwam persoonlijk nooit met hen in aanraking, noch ondervond je andere problemen, ook niet in de periode tussen het beweemde probleem in april en je vertrek in juli (CGVS p.18, 23). Sinds je vertrek is er bovendien niets meer gebeurd. Jouw familieleden verblijven nochtans nog steeds op hetzelfde adres waar jij ook hebt gewoond in Bagdad (CGVS p.6-7). Uit jouw verklaringen blijkt nergens dat ze bijkomende problemen zouden hebben gekend. Je haalt enkel aan dat er verdachte bewegingen in jouw regio plaatsvonden. Er zouden onbekende auto's passeren voor jullie huis. Verder heb je in dit verband niets meer vernomen (CGVS p.10, 19). Dit is onvoldoende ernstig als indicatie van je voorgehouden vrees voor vervolging. Je kunt ook geen concrete voorbeelden geven van anderen die gelijkaardige zaken zouden hebben meegemaakt (CGVS p.23). Je bent er dan ook niet in geslaagd bij terugkeer naar Irak een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen.

De documenten in verband met de ingediende **klacht** hebben bovendien onvoldoende bewijskracht om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Documenten kunnen immers enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Zo is het naast bovenstaande opmerkingen tevens frappant te moeten vaststellen dat, hoewel je vader wel degelijk een bepaalde militie zou hebben verdacht, hiernaar niet wordt verwezen in de door hem ingediende klacht (CGVS p.9). Je beweert daarenboven dat in de klacht melding wordt gemaakt van de twee dreigbrieven die je vader zou hebben ontvangen. Nochtans blijkt uit de vertaling van de documenten hieromtrent (en dewelke aan het administratieve dossier werd toegevoegd) dat er slechts over één dreigbrief wordt gesproken (CGVS p.10). Daarenboven blijkt uit

informatie waarover het CGVS beschikt en die toegevoegd is aan jouw administratief dossier dat er een hoge mate van corruptie bestaat in Irak met betrekking tot het verkrijgen van documenten, wat de bewijswaarde van de stukken verder relativeert.

Verder kan wat betreft de problematiek in verband met de **mishandeling** door je stiefmoeder worden aangehaald dat deze niet kan worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch ben je erin geslaagd een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming in dit verband aannemelijk te maken (CGVS p.12-13, 20-21). Je verklaringen hierover kunnen immers niet overtuigen. Je beweert eerst dat je grootmoeder je vader ervan overtuigde dat jij gedurende een jaar bij haar zou komen wonen nadat je haar en je ooms vertelde over de problemen met je stiefmoeder wanneer ze een litteken op je arm hadden opgemerkt (CGVS p.13). Het is dan ook bevreemdend te moeten vaststellen dat je even later plots beweert dat je niet weet of je ooms al dan niet op de hoogte waren van de beweerde mishandeling door je stiefmoeder (CGVS p.21). Dat je meermaals aanhaalt dat je stiefmoeder je niet wilde zien omdat je op je biologische moeder lijkt, is bovendien niet in overeenstemming te brengen met jouw verklaring dat je stiefmoeder wilde dat je van bij je grootmoeder zou terugkeren naar huis (CGVS p.14, 22, 25). Je hebt overigens verder niets gedaan om hulp te zoeken. Je onderzocht niet de mogelijkheid of er organisaties bestaan in Irak die je bij deze problematiek zouden kunnen helpen (CGVS p.22). Dit alles holt de ernst van jouw relaas en beweerde vrees ten zeerste uit.

Wat er ook van zijn, volgens jouw verklaringen heb je in het verleden al gedurende een jaar bij je grootmoeder verbleven en zo de problemen met je stiefmoeder kunnen vermijden. Je verbleef ook de laatste weken voor je vertrek uit Irak bij haar (CGVS p.5, 16). Daar ondervond je geen problemen (CGVS p.22). Ondertussen heb je ook contact met je ooms langs moederskant (CGVS p.25). Er kan dus worden aangenomen dat je bij terugkeer naar Irak wel degelijk een **familiaal netwerk** hebt waarop je kunt terugvallen in geval van problemen met je stiefmoeder.

Tot slot leg je **geen bewijsstukken** voor in verband met de mishandeling door je stiefmoeder (CGVS p.22). Hoewel jouw voogd beweerde dat je hier in België een afspraak had bij een dokter om de opgelopen littekens van de mishandeling te laten vaststellen, werd dit tot op heden niet voorgelegd. Maar zelfs indien je zulk attest zou hebben neergelegd, dient nog te worden gewezen op het feit dat dergelijke attesten geenszins een sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin de eventueel vastgestelde letsels zouden zijn opgelopen. Een arts doet immers vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de opgelopen letsels. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de letsels werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt.

De overige door jou voorgelegde **documenten** kunnen bovenstaande appreciatie tevens niet in positieve zin ombuigen. Het betreft hier immers slechts je originele identiteitskaart (d.d. 12/2/19), werkbadges van je vader, een waarderingscertificaat van je vader, het verzendbewijs van DHL en de kopieën van de print screen van je Facebookpagina, foto's van je vaders werkzaamheden, foto's van je moeder, de overlijdensakte en het uittreksel uit het overlijdensregister van je moeder. Deze vormen enkel een indicatie met betrekking tot aspecten van jouw relaas die niet betwist worden door het CGVS.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de **EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient

beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar je afkomstig bent. Gezien jouw verklaringen met betrekking tot jouw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad stad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term Baghdad Belts. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl/>; en de **COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irak> of <https://www.cgvs.be/nl/>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak in het algemeen en Bagdad in het bijzonder. Het aantal veiligheidsincidenten kende in 2018 een daling ten opzichte van het jaar voordien, een trend die in 2019

aanhield. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is sinds de overwinning op ISIS sterk gedaald. Voor 2019 wordt het beeld sterk beïnvloed door het geweld dat plaatsvond in de context van de grootschalige betogingen, waarbij in het najaar veel slachtoffers vielen (zie infra).

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. Volgens de beschikbare informatie is het aantal controleposten in de stad verder gedaald. De controleposten worden bemand door leden van de ISF. De PMF beschikken dan weer over een veiligheidssysteem binnen de wijken zelf. ISIS controleert geen grondgebied in de provincie maar beschikt wel over actieve cellen in de 'Baghdad belts'.

In 2019 en begin 2020 werd de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad gekenmerkt door drie op elkaar inwerkende ontwikkelingen. Het gaat om de daling van het geweld dat kan worden toegeschreven aan ISIS; de demonstraties tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek die het politieke leven in de hoofdstad sinds oktober 2019 domineren; en de toename van de spanningen tussen Iran en de Verenigde Staten met als hoogtepunt de droneaanval op de bevelhebber van de Iraanse Republikeinse Garde, Qassem Soleimani, en het adjunct-hoofd van de PMF, Abu Mahdi al- Muhandis.

Nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017, zijn de activiteiten van ISIS in Bagdad en de 'Baghdad Belts' in de periode van 2018 tot begin 2020 beperkt gebleven. Vanuit de gebieden waar het traditioneel steun heeft genoten, is ISIS nog wel in staat om aanvallen uit te voeren in het stedelijk centrum van Bagdad maar de dreiging die uitgaat van de organisatie is steeds verder afgenomen. Het maandelijkse aantal veiligheidsincidenten dat in de provincie plaatsvond en kan worden toegeschreven aan ISIS, is sinds begin 2018 sterk gedaald en was gedurende 2019 relatief stabiel op een laag niveau. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor kleinschalige aanvallen, onder andere met explosieven of vuurwapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats in de provincie. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de ISF en PMF, vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het merendeel van deze aanvallen door ISIS vindt plaats in de Baghdad Belts al is het aantal incidenten, en het aantal burgerdoden dat hierbij valt, nog steeds beperkt. De burgerbevolking kan last ondervinden van veiligheidsoperaties uitgevoerd door de ISF tegen schuil- en wapenopslagplaatsen van ISIS. Dergelijke acties vinden vooral plaats in de rurale buitengebieden van de provincie. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers.

Het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIS. Naast het geweld dat plaatsvindt in het kader van de betogingen die sinds het najaar van 2019 gehouden worden (zie infra) is het geweld in Bagdad sinds 2018 hoofdzakelijk persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, of om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. De prominent aanwezige sjiitische milities staan weliswaar mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad maar blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. De omvang van het sektarisch geweld bereikte na 2014 echter nooit het geweldsniveau van het sektarisch conflict in 2006-2007. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de ISF en PMF-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwikkeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS in Bagdad resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden ook installaties en manschappen van het Iraakse

leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. Een van deze aanvallen betrof een raketaanval op een mediabedrijf in het district Karrada waarbij een burger om het leven kwam.

De betogingen zijn vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging. Ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvinden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikt zelf ook geweld tegen de ordetroepen of op de door hen geviseerde instellingen. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit voorgaande vaststellingen blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt doelgericht van aard is. Vanaf begin oktober 2019 viel de overgrote meerderheid van de burgerdoden in Bagdad bij de confrontaties die tijdens de betogingen plaatsvonden, en in aanvallen op betogers en activisten buiten de eigenlijke protesten. Het aantal burgerdoden dat in 2019 in de provincie viel buiten de context van de betogingen lag lager dan in 2018.

Volgens IOM telde Irak op 31 december 2019 1.414.632 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.5 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. De terugkeerratio naar de provincie Bagdad bedroeg eind 2019 69 %. Soennitische Arabieren vormden 89% van de teruggekeerde ontheemden. Naast stabiele relocatie zijn de redenen waarom IDP's niet naar hun regio van herkomst terugkeerden divers. Gebrek aan werkgelegenheid, basisvoorzieningen en woongelegenheden, een onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst of een gewijzigde etno-religieuze bevolkingssamenstelling worden onder meer aangehaald als een reden om niet terug te keren.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat je louter door jouw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van je leven of jouw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of je persoonlijke omstandigheden kunt invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in jouw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat jij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van jouw leven of persoon.

Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in jouw hoofde

omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot dient nog te worden gewezen op het feit dat de opmerkingen die werden aanbracht na het lezen van de notities van het persoonlijk onderhoud, geen invloed hebben op bovenstaande appreciatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, 52, 57 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) alsmede de uitvoeringsbesluiten van deze wet, de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing, betoogt hij dat zijn situatie beantwoordt aan de criteria opgenomen in de Conventie van Genève en onderneemt hij een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Hij formuleert zijn verweer als volgt:

"Verzoeker vreest vervolging in Irak door de sjiiitische milities in Bagdad.

Verzoeker bevestigt zijn asielrelaas zoals opgenomen in het feitenrelaas.

De CGVS heeft bedenkingen bij het feit dat verzoeker niet in Frankrijk asiel heeft aangevraagd. Hij deed dit in België. Verzoeker vreesde, mocht hij in Frankrijk asiel aanvragen, teruggestuurd te worden met de nationale voetbelploeg bij hun terugkeer naar Irak. Hij durfde dit risico niet te nemen. Zodoende verkoos hij ervoor door te reizen naar België, samen met zijn broer. Verzoeker was ook door zijn vader verplicht om mee te reizen met zijn broer, ook al was er een probleem met zijn broer, voor hun vertrek uit Irak. Verzoeker is minderjarig en kende de implicaties niet van de Dublin regelgeving.

De CGVS vindt de verklaringen van verzoeker, als zou hij het land hebben verlaten wegens persoonlijke problemen met sjiiitische milities (katalb hezbollah) in Bagdad, onvoldoende ernstig. De CGVS meent dat verzoeker geen concrete indicaties geeft waarom hij actueel bij een terugkeer naar Irak zou vervolgd worden door deze militie.

Verzoeker bevestigt dat er bedreigingen geuit waren naar zijn vader en de hele familie, dus ook de zonen.

Verzoeker werd mishandeld door zijn stiefmoeder. De CGVS vindt dat verzoeker niets gedaan had om hulp te zoeken, bijvoorbeeld bij een hulporganisatie. Verzoeker was te klein om zelfstandig op zoek te gaan naar hulp. Het is in Irak trouwens zeer moeilijk om in geval van familiaal geweld hulp te zoeken buiten de familie. Verzoeker heeft nu ook geen weet van organisaties waar hij voor dergelijke hulp zou terecht kunnen. Hij heeft trouwens een jaar bij zijn grootmoeder gewoond, doch zijn vader heeft hem overtuigd om terug te keren naar huis, waarna de slechte behandeling door de stiefmoeder gewoon doorging. Toen de mogelijkheid kwam om het land te verlaten met de nationale voetbelploeg, heeft verzoeker deze kans dan ook gegrepen.

De motivering van de CGVS om de beweegredenen om Irak te verlaten in twijfel te trekken kan verzoeker niet accepteren.

Verzoeker heeft zijn vrees voor vervolging in detail uiteengezet tijdens het verhoor voor de CGVS. Verzoeker is te goeder trouw in zijn verklaringen.

Verzoeker kan derhalve enkel aangeven dat hij bij zijn asielrelaas blijft en zijn verklaringen bevestigt en herneemt.

Het relaas van verzoeker is plausibel en consistent en niet in tegenspraak met gekende gegevens. Er zijn geen fundamentele tegenstrijdigheden in het relaas van verzoeker. Er zijn bepaalde

tegenstrijdigheden tussen de verschillende verklaringen van verzoeker en zijn minderjarige broer. Als men verschillende personen verhoort, kan het gebeuren dat de verschillende verklaringen van elkaar op details afwijken.

Gelet op de ernst van de feiten, bedreiging en vervolging door een sjiiitische militie had de CGVS aan verzoeker de status van vluchteling dienen toe te kennen, minstens de subsidiaire bescherming. (...)

Verzoeker meent dat zijn relaas overeenkomt met algemeen bekende gegevens, zoals hierna ten overvloede weergegeven. Verzoeker is de mening toegedaan dat de veiligheidssituatie in Bagdad dermate slecht is dat toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus noodzakelijk is. De sjiiitische milities vormen een onderdeel van het veiligheidsprobleem in Bagdad zoals de CGVS zelf toegeeft. (...) Verzoeker maakt verder voorbehoud om in de loop van de procedure bijkomende actuele informatie bij te brengen dewelke aantoonst dat de veiligheidssituatie in Bagdad precair is en van aard is om subsidiaire bescherming voor burgers uit Bagdad noodzakelijk te maken.

Verzoeker kan allerminst akkoord gaan met de stelling van de CGVS als zou er voor burgers in Bagdad actueel geen reëel risico bestaan om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De info waar het CGVS naar verwijst is hoe dan ook een beperkte tijdsopname van de toestand in Bagdad.

Er is dus geen enkele garantie voor de veiligheid van verzoeker in geval van terugkeer naar Irak. De veiligheidssituatie dient beoordeeld te worden op het ogenblik van de behandeling van het beroep door de RvV en in het licht van de te verwachten evolutie.

Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden, nu vastgesteld wordt dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige manier dient voor te bereiden en de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Aan de bestuursbeslissing dient een nauwgezette belangenafweging ten gronde te liggen. "Overzicht van het Belgisch administratief recht", Mast, 15de druk, 1999, p. 52.

Verzoeker vindt de gevraagde nauwgezetheid niet terug in de beslissing van de CGVS.

Het CGVS heeft niet voldoende rekening gehouden met de blijvende onzekerheid of verzoeker in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst wel de nodige garanties heeft naar veiligheid toe. (...)

Verzoeker maakt voorbehoud om bijkomende stukken bij te brengen, dewelke van belang zijn bij de beoordeling van de vraag naar subsidiaire bescherming en de asielaanvraag zelf.

Desgevallend zal de Raad met betrekking tot deze stukken aanvullende onderzoeksmaatregelen willen bevelen.

Verzoeker geeft aan dat hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 par. 2, b van de vreemdelingenwet loopt bij terugkeer naar Irak. (Foltering / executie of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst.).

Verzoeker komt in geval van terugkeer naar Irak terug in het gezin van zijn vader, alwaar hij opnieuw geconfronteerd zal worden met zijn stiefmoeder, hetgeen een onmenselijke of vernederende behandeling betekent in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Zoals reeds werd uiteengezet zijn de motieven van de CGVS in strijd met de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, derhalve juridisch niet correct en onjuist. Een dergelijke beslissing is per definitie genomen in strijd met de motiveringsverplichting.

De bestreden beslissing kan tot gevolg hebben dat verzoeker zou worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing berust op onvolledige informatie. Bovendien worden verkeerde conclusies getrokken uit de informatie waarover men wel beschikt. (...)"

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

Op 19 mei 2021 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota worden waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: het rapport "EASO Country of Origin Information Report Iraq: Security situation" van oktober 2020 en de "EASO Guidance nota: Iraq" van januari 2021.

2.3. Voorafgaande opmerkingen

2.3.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48, 48/2, 48/5, 49, 49/2 en volgende, 52 en 57 van de Vreemdelingenwet, en de uitvoeringsbesluiten van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op het vluchtelingenverdrag *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Ook de schending van artikel 49 van de Vreemdelingenwet kan niet dienstig worden aangevoerd aangezien deze bepaling enkel betrekking heeft op de verblijfsrechtelijke toestand van erkende vluchtelingen in het Rijk en derhalve niet op verzoeker van toepassing is. Hetzelfde geldt voor de opgeworpen schending van artikel 49/2 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt welke vreemdelingen de subsidiaire bescherming genieten en welke verblijfsrechtelijke gevolgen hieraan kunnen worden toegekend. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, volstaat het erop te wijzen dat dit artikel met ingang van 22 maart 2018 werd opgeheven door artikel 30 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen. Tot slot wijst de Raad erop dat artikel 57 van de Vreemdelingenwet werd opgeheven bij wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

2.3.2. Daarnaast kan niet worden ingezien en verzoeker licht evenmin toe op welke wijze de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich bij het nemen van de bestreden beslissing schuldig zou hebben gemaakt aan machtsoverschrijding. Immers, van machtsoverschrijding is slechts sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen, hetgeen *in casu* niet het geval is.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) de vaststelling dat hij en zijn halfbroer er niet voor kozen in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming in te dienen en dat zijn halfbroer er zelfs voor koos om zijn procedure in België niet af te wachten en nog verder te reizen naar Duitsland om daar een verzoek in te dienen de ernst van de door hem aangehaalde asielmotieven ondermijnt, (ii) hij geen eenduidige verklaringen aflegt over hoe er beslist werd met betrekking tot zijn vlucht uit Irak, wat twijfels doet rijzen met betrekking tot zijn algehele geloofwaardigheid, (iii) de door hem beschreven feiten met betrekking tot zijn concrete vluchtaanleiding in hun geheel onvoldoende ernstig overkomen, zijn vader, wiens werkzaamheden met de Amerikanen reeds dateren van 2008, behalve twee dreigbrieven die hij zou hebben ontvangen in april 2019, immers nooit enig probleem heeft gehad in dit verband, verzoeker daarenboven geen concrete indicaties heeft waarom hijzelf actueel bij een terugkeer naar Irak vervolgd zou worden door de militie kataib hezbollah daar hij nooit persoonlijk met hen in aanraking kwam, noch andere problemen ondervond, ook niet in de periode tussen het beweerd probleem in april en zijn vertrek in juli, er sinds zijn vertrek bovendien niets meer is gebeurd terwijl zijn familieleden nochtans nog steeds op hetzelfde adres in Bagdad verblijven, zijn stelling dat er onbekende auto's passeren voor hun huis onvoldoende ernstig is als indicatie van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging en hij ook geen concrete voorbeelden kan geven van anderen die gelijkaardige zaken zouden hebben meegemaakt, (iv) de documenten in verband met de ingediende klacht onvoldoende bewijskracht hebben om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen, zoals wordt toegelicht, (v) de problematiek in verband met de mishandeling door zijn stiefmoeder niet kan beschouwd worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en hij er evenmin in geslaagd is een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming in dit verband aannemelijk te

maken daar (1) zijn verklaringen hierover niet kunnen overtuigen, (2) hij de mogelijkheid niet onderzocht of er organisaties bestaan in Irak die hem bij deze problematiek zouden kunnen helpen, (3) hij volgens zijn verklaringen bovendien in het verleden al gedurende een jaar bij zijn grootmoeder heeft verbleven en zo de problemen met zijn stiefmoeder heeft kunnen vermijden, hij ook de laatste weken voor zijn vertrek uit Irak bij zijn grootmoeder verbleef, waar hij geen problemen ondervond en hij ondertussen ook contact heeft met zijn ooms langs moederskant en dus kan worden aangenomen dat hij bij terugkeer naar Irak wel degelijk een familiaal netwerk heeft waarop hij kan terugvallen in geval van problemen met zijn stiefmoeder en (4) hij geen bewijsstukken voorlegt in verband met de mishandeling door zijn stiefmoeder, (vi) de overige door hem voorgelegde documenten betrekking hebben op aspecten van zijn relaas die niet betwist worden door het CGVS en (vii) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, hij nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Bagdad en het CGVS evenmin beschikt over elementen die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 22 december 2020 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze

instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6.1. Daargelaten het feit dat verzoeker geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in het eerste Europees land waar hij toekwam, *in casu* Frankrijk, kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden in diens oordeel dat verzoeker er niet in slaagt om de door hem aangehaalde vrees voor de militie kataib hezbollah in geval van terugkeer naar Irak aannemelijk te maken. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande correct het volgende overwogen: *“Je bent tevens niet eenduidig over hoe er beslist werd met betrekking tot je **vlucht uit Irak**. Je verklaart eerst dat je een paspoort aanvraag omdat je een probleem had. Onmiddellijk nadien zeg je evenwel dat je het al aanvraag vóór het probleem nog moest plaatsvinden. Je ging immers met de nationale ploeg naar Frankrijk (CGVS p.8). Je vader zou jullie dan hebben aangemaand niet meer uit Frankrijk terug te keren nadat hij werd bedreigd (CGVS p.16). Je beweert dat je zelf eigenlijk niet wilde komen, maar dat je vader je verplichtte samen met je broer te reizen (CGVS p.19). Later beweert je dan weer dat je zelf al een tijdje dacht aan vertrekken en daarom zelf had gevraagd om samen met je broer te mogen reizen (CGVS p.23-24). Dat je hierover geen eenduidige verklaringen aflegt, doet twijfels rijzen met betrekking tot je algehele geloofwaardigheid.*

*Daarnaast dient te worden opgemerkt dat de door jou beschreven feiten met betrekking tot jouw concrete vluchtaanleiding in hun geheel onvoldoende ernstig overkomen. Je beweert dat je vader, die vroeger voor de Amerikanen werkte, bedreigd werd nadat hij controversiële uitspraken deed over Iran. Je stelt dat hij in april 2019 twee dreigbrieven ontving, waarschijnlijk van kataib hezbollah (CGVS p.9-10, 17). Zijn werkzaamheden met de Amerikanen dateren reeds van 2008; hij heeft behalve die twee dreigbrieven nooit enig probleem gehad in dit verband (CGVS p.16). Daarenboven dient ook te worden opgemerkt dat je **geen concrete indicaties** hebt waarom jij **actueel** bij een terugkeer naar Irak vervolgd zou worden door deze militie. Je kwam persoonlijk nooit met hen in aanraking, noch ondervond je andere problemen, ook niet in de periode tussen het beweerde probleem in april en je vertrek in juli*

(CGVS p.18, 23). Sinds je vertrek is er bovendien niets meer gebeurd. Jouw familieleden verblijven nochtans nog steeds op hetzelfde adres waar jij ook hebt gewoond in Bagdad (CGVS p.6-7). Uit jouw verklaringen blijkt nergens dat ze bijkomende problemen zouden hebben gekend. Je haalt enkel aan dat er verdachte bewegingen in jouw regio plaatsvonden. Er zouden onbekende auto's passeren voor jullie huis. Verder heb je in dit verband niets meer vernomen (CGVS p.10, 19). Dit is onvoldoende ernstig als indicatie van je voorgehouden vrees voor vervolging. Je kunt ook geen concrete voorbeelden geven van anderen die gelijkaardige zaken zouden hebben meegemaakt (CGVS p.23). Je bent er dan ook niet in geslaagd bij terugkeer naar Irak een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen.

De documenten in verband met de ingediende **klacht** hebben bovendien onvoldoende bewijskracht om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Documenten kunnen immers enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Zo is het naast bovenstaande opmerkingen tevens frappant te moeten vaststellen dat, hoewel je vader wel degelijk een bepaalde militie zou hebben verdacht, hiernaar niet wordt verwezen in de door hem ingediende klacht (CGVS p.9). Je beweert daarenboven dat in de klacht melding wordt gemaakt van de twee dreigbrieven die je vader zou hebben ontvangen. Nochtans blijkt uit de vertaling van de documenten hieromtrent (en dewelke aan het administratieve dossier werd toegevoegd) dat er slechts over één dreigbrief wordt gesproken (CGVS p.10). Daarenboven blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en die toegevoegd is aan jouw administratief dossier dat er een hoge mate van corruptie bestaat in Irak met betrekking tot het verkrijgen van documenten, wat de bewijswaarde van de stukken verder relativeert.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Verzoeker komt immers in wezen niet verder dan het louter bevestigen van zijn asielrelaas, het volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

2.6.2. Ook wat betreft de door hem aangehaalde mishandeling door zijn stiefmoeder, volhardt verzoeker in zijn verklaringen.

De Raad stelt vast dat deze feiten, zo ze al op enige waarheid zouden berusten, louter van gemeenrechtelijke (familiale) aard zijn en geen verband houden met één van criteria zoals bepaald in de vluchtelingenconventie, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker kan op deze grond aldus niet als vluchteling worden erkend.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt bovendien op goede gronden dat er evenmin redenen zijn om verzoeker om deze reden de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet toe te kennen aangezien hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval hij zou terugkeren naar Irak. De commissaris-generaal kan worden gevolgd waar dienaangaande in de bestreden beslissing wordt vastgesteld als volgt: “(...) Je verklaringen hierover kunnen immers niet overtuigen. Je beweert eerst dat je grootmoeder je vader ervan overtuigde dat jij gedurende een jaar bij haar zou komen wonen nadat je haar en je ooms vertelde over de problemen met je stiefmoeder wanneer ze een litteken op je arm hadden opgemerkt (CGVS p.13). Het is dan ook bevreemdend te moeten vaststellen dat je even later plots beweert dat je niet weet of je ooms al dan niet op de hoogte waren van de beweerdde mishandeling door je stiefmoeder (CGVS p.21). Dat je meermaals aanhaalt dat je stiefmoeder je niet wilde zien omdat je op je biologische moeder lijkt, is bovendien niet in overeenstemming te brengen met jouw verklaring dat je stiefmoeder wilde dat je van bij je grootmoeder zou terugkeren naar huis (CGVS p.14, 22, 25). (...)

Wat er ook van zijn, volgens jouw verklaringen heb je in het verleden al gedurende een jaar bij je grootmoeder verbleven en zo de problemen met je stiefmoeder kunnen vermijden. Je verbleef ook de

laatste weken voor je vertrek uit Irak bij haar (CGVS p.5, 16). Daar ondervond je geen problemen (CGVS p.22). Ondertussen heb je ook contact met je ooms langs moederskant (CGVS p.25). Er kan dus worden aangenomen dat je bij terugkeer naar Irak wel degelijk een **familiaal netwerk** hebt waarop je kunt terugvallen in geval van problemen met je stiefmoeder.” Gelet op deze vaststellingen, overtuigt verzoeker geenszins waar hij in het verzoekschrift poneert dat hij in geval van terugkeer naar Irak terug in het gezin van zijn vader terecht komt, alwaar hij opnieuw geconfronteerd zal worden met zijn stiefmoeder, hetgeen volgens hem een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt. De Raad stipt hierbij nog aan dat verzoeker ondertussen een jongeman van bijna 17 jaar is, wat hem een stuk weerbaarder maakt in geval van gebeurlijke problemen met zijn stiefmoeder.

2.6.3. Ook de overige door verzoeker voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten in de bestreden beslissing correct als volgt: *“De overige door jou voorgelegde **documenten** kunnen bovenstaande appreciatie tevens niet in positieve zin ombuigen. Het betreft hier immers slechts je originele identiteitskaart (d.d. 12/2/19), werkbadges van je vader, een waarderingscertificaat van je vader, het verzendbewijs van DHL en de kopieën van de print screen van je Facebookpagina, foto's van je vaders werkzaamheden, foto's van je moeder, de overlijdensakte en het uittreksel uit het overlijdensregister van je moeder. Deze vormen enkel een indicatie met betrekking tot aspecten van jouw relaas die niet betwist worden door het CGVS.”*

2.6.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen. Verzoeker toont voor het overige geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Irak zou hebben gekend of zal kennen.

2.7. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie vervat in het administratief, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit deze informatie blijkt dat de herovering van gebieden bezet door ISIS een duidelijk voelbare impact heeft gehad op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak in het algemeen en Bagdad in het bijzonder, die zich sinds de overwinning op ISIS kenmerkt door een sterke daling vanaf begin 2018 van het aantal veiligheidsincidenten en van het aantal te betreuren burgerdoden. De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de *Iraqi Security Forces* (ISF) samen met de *Popular Mobilization Forces* (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. In 2019 en begin 2020 werd de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad gekenmerkt door drie op elkaar inwerkende ontwikkelingen. Het gaat om de daling van het geweld dat kan worden toegeschreven aan ISIS en van het aantal burgerdoden dat hierbij valt; de demonstraties tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek die het politieke leven in de hoofdstad sinds oktober 2019 domineren; en de toename van de spanningen tussen Iran en de Verenigde Staten met als hoogtepunt de droneaanval op de bevelhebber van de Iraanse Republikeinse Garde, Qassem Soleimani, en het adjunct-hoofd van de PMF, Abu Mahdi al- Muhandis. Naast het geweld dat plaatsvindt in het kader van de betogingen die sinds het najaar van 2019 gehouden worden is het geweld in Bagdad sinds 2018 hoofdzakelijk persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, of om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvinden. Dit geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De meer recente landeninformatie die de verwerende partij middels haar aanvullende nota aanleverde, met name het rapport “EASO

Country of Origin Information Report Iraq: Security situation van oktober 2020 en de “EASO Guidance nota: Iraq” van januari 2021, is geenszins van aard om een ander licht te werpen op de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Bagdad.

Verzoeker betwist deze analyse en meent dat de veiligheidssituatie in Bagdad dermate slecht en precair is dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus noodzakelijk is, doch brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt en waarop de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund, niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Bagdad gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt. Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat de Raad bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet op het ogenblik van zijn beslissing en dus geen rekening kan houden met “*de te verwachten evolutie*”, zoals nog wordt gesteld in het verzoekschrift.

Verzoeker toont evenmin persoonlijke omstandigheden aan die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt vooreerst dat aan verzoeker een voogd werd toegewezen, die hem van meet af aan heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Wanneer verzoeker werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om zijn asielmotieven uiteen te zetten werd hij bijgestaan door zijn voogd en raadsman en zij kregen daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het gehoor in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Daarenboven wordt de Staatssecretaris er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op gewezen dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 op hem van toepassing is. Nergens uit het administratief kan derhalve blijken dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onzorgvuldig zou zijn geweest bij de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

2.9. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in het verzoekschrift meermaals herhaalt dat de bestreden beslissing tot gevolg kan hebben dat hij zou worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is en waar, volgens zijn verklaringen, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren, benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker geen verwijderingsmaatregel inhoudt doch enkel inhoudt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd en dat ook in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over het vluchtelingenstatuut en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer.

2.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.11. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS